

kommande, og jeg tror at turde fralægge Folkethinget det som Helhed. Jeg er mig ikke bevidst, at der er fremkommet Noget i denne Retning her i Salen, og om der er slet Noget udenfor, om Et og Andet skulde være fremkommet i et Blad, skulde dette da berettigge Ministeriet til at fremstille Forholdet saaledes? Hvad der er fremkommet paa en saadan Maade, er mig aldeles ligegyldigt; men hvad jeg ikke kan finde mig i, er, at saadanne Uttringer blive gjorte til Argumenter for en Optraeden af Ministeriet som den her omtalte. Dette er i Ovrigt paatakt af den ærede sidste Laler. Vi have, da vi fik Kongens Svar i Foraaret, bestræbt os for at vise og gjøre Befolkningen klar paa, at der ikke forelaa et personligt Kongeor, men et konstitutionelt Regjeringsaar paa Folkethingets Henvendelse. Denne Opfattelse tror jeg ikke kan og tror jeg navnlig ikke bør gjøres vakkende. Det blev forsøgt den Gang, i Foraaret, fra Nøgles Side — jeg dvæler ikke derved, thi ogsaa dette var uansvarlige Sider — at betegne Kongens Svar som værende noget Mere end Regjerings Svar, og jeg tror, at vi vare i vor fuldeste Ret til at afvise Sligt. Naar det Svar, vi dengang modtog, betegnedes som værende Kongens personlige Svar, kunde dette kun fremgaa af en Bestræbelse efter at give den Betragtning Mebhold, at et Kongeor, som det lød til os i Foraaret, havde noget Mere at betyde end en konstitutionel Regjerings Svar. Jeg tror derfor, at vor Opfattelse af disse to Forhold staa i fuldstændig Overensstemmelse med hinanden. Det er ikke mig om at gjøre at hævde Formerne. Jeg tror imidlertid ogsaa, at dette Hensyn er af Bægt, navnlig naar det gjælder Grundlovens Former; men det bliver for mig aldrig det Væsentlige. Man kan komme med forskellige Exempler paa, at noget Lignende er slet som her, Hentydninger til, at der er meddelt en kongelig Skrivelse, som det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 4de Valgkreds (P. C. Olsen) omtalte, det har Altsammen været under en anden Situation. Hvad det for mig gjælder om som det Væsentlige, er, at vi staa midt i en stor politisk indre Strid, hvor Folket er delt i to Leire, der staa skarpt, ja skarper, end Mange kunne ønske, overfor hinanden, og i et saadant Dieblif er det, at Kongen stilles i en Situation, at han fremstilles som en Ven af den One og en ubetinget Modstander af den Anden; det er Pointen i Sagen. Jeg hævder naturligvis, at det ogsaa maa være os om at gjøre at hævde de rette konstitutionelle Former; men for mig er dette Pointen og det Væsentligste. Den ærede Justitsminister appellerede paa en vis freidig Maade til det Ansvar, som maatte være at gjøre gjældende fra Folkethingets Side, dersom man fandt Noget at behre Ministeriet. Det var nu ikke mig, der hentydede dertil — dette kan jeg ganske lade falde; fra min Side blev der kun sagt, at det var paa

Tide alvorlig at reise Spørgsmaalet om, hvem det er, der er i Strid med Kongens sande Rettigheder. Nu veed jeg meget vel, at den Maade, hvorpaa Folkethinget til Syvende og sidst kan gjøre sin Opfattelse gjældende, er den at gennemføre ogsaa den juridiske Ansvarlighed, som Ministeriet jo er under. Men De maa erindre, at naar dette Dieblif kommer, saa føle vi som enhver Anden som vor Rligt, at det Hele skal foreligge saaledes, saa klart, med en saadan Bægt og saaledes oplyst, at ogsaa vi maa anse Dieblifet for at være det rette til at gjøre et saadant Skridt; men før det rette Dieblif kommer, vil jeg ikke kunne love det ærede Ministerium, at dette Skridt bliver gjort. Det er imidlertid ikke dette, jeg her har omtalt, hvorimod jeg kun har sagt, at det var paa Tide at reise det nævnte Spørgsmaal og gjøre Folkethingets Opfattelse gjældende paa en alvorlig Maade. Nu undrer det mig ikke, at den høitæredede Justitsminister ikke kan finde det, at Folkethinget udtaler en alvorlig Misbilligelse af dette Skridt som værende af nogen Bægt eller Betydning eller af den Betydning, som han vilde anse det andet Skridt for at have. Det er meget muligt, og det er mig ikke noget Nyt at høre Saadant fra Ministeriets Side. Men jeg er ogsaa overbevist om, at, naar Folkethinget i Erkendelse af, at det her værner om en af Grundlovens mange Rettigheder, udtaler sin Misbilligelse paa en alvorlig Maade, og naar en saadan Udtalelse møder Ministeriet paa dets Gang, saa skal Bægten af dette Skridt, Bægten af Folkethingets Billie alvorlig komme til at gjøre sig gjældende, bedre, end Ministeriet synes om.

Justitsministeren: Det er ikke min Hensigt at indlade mig i videre Forhandling med det ærede Medlem, som nu satte sig. Jeg kan jo godt forstaa, hvorledes man efterhaanden ved at vide sig i Besiddelse af den Værd at føre Ordet for et sluttet Flertal her i Salen kan komme til at tillægge sine Ord en ganske eendommelig Bægt, saaledes, at man uvilkaarlig kaster om sig med Udtalelser som disse: „vi have gjort Befolkningen klar,“ „vi ville ikke det,“ „vi paatale“ o. s. fr. Men hvad jeg derimod maa tilstaa, at jeg ikke havde ventet, var, at det ærede Medlem kunde anse sig for berettiget og af Folkethingets ærede Formand blive anset for berettiget til at sige om mig, at jeg i mine Udtalelser havde gjort mig skyldig i Noget, der var værre end Vinter. Han henviste til, at jeg skulde have tilladt mig Ytringer, som han ikke havde brugt, og at jeg saa skulde have argumenteret imod dem. Det forekommer mig, at det er af den Art Beskyldninger, at jeg virkelig anser mig for for god til at forhandle mere med det ærede Medlem.

Formanden: Jeg maa minde den høitæredede Minister om, at det blev af det ærede